

Det ærede Medlem, der talte paa Venstres Vegne, var ogsaa inde paa Spørgsmaalet om Adgang til at udsætte Gift til Bekæmpelse af Rovdyr. Jeg vil herom henstille til den højtærede Justitsminister, under hvem denne Sag i Øjeblikket sorterer, at han kun i Undtagelsestilfælde giver saadan Tilladelse. Vi maa jo vel vide, at de Kontrakter, som Fæste- og Lejehusmænd har været med et mildt Udtryk nødsagede til at undertegne, indeholder saa snærende Bestemmelser med Hensyn til disse Menneskers Virksomhed som Jordbrugere, at de f. Eks. undertiden hverken maa holde Hund eller Kat, og at det endogsaa i nogle Tilfælde forbydes dem at holde Høns. Naar de overhovedet vil foretage sig noget for at frugtbargøre deres Bedrift, er de fuldkommen underkastede Naadigherrens Forgødtbefindende. Naar der udsættes Gift for Rovdyr, vil dette ofte komme til at gaa ud over Fæsteejer eller Lejehusmænd, der har faaet Tilladelse til at holde Høns og har dem løsgaaende, altsaa udenfor indhegnede Hønsgeaarde. Det er i hvert Fald Gang paa Gang henstillet til mig fra Folk paa sjællandske Egne, hvor man i særlig Grad lider under de nuværende Forhold, at bede Justitsministeren om kun undtagelsesvis at give Tilladelse til at sætte Gift for Rovdyr.

Jeg skal ikke komme dybt ind paa Lovforslagets Enkeltheder, idet jeg formener, at disse er af saa speciel Natur, at en værdifuld Forhandling kun kan finde Sted i et Udvalg. Hvis jeg forstod det ærede Medlem fra Halvrømmen rigtigt, var han imod, at man forbød Nattejagt, og jeg vil i alt Fald give min Tilslutning til, at dette Forbud ikke indføres. Det er dog saaledes her paa Sjælland med de vidtstrakte Skove, der tilhører Herregaarde, at Landbrugere, baade Gaardmænd og Husmænd, tidt har Herremændens Skov liggende klos op ad deres egne Lodder, og det har været en Nødvendighed for dem for at skærme Avlingen mod den uhyre Vildtbestand, der er f. Eks. paa et Gods som Bregentved, at gaa ud med Bøssen efter Solens Nedgang og sætte sig udenfor Skoven, f. Eks. om Efteraaret i Nærheden af en grøn Rugmark, for da med større Sikkerhed end ellers at kunne

komme Vildtet paa Skud. Det vilde sikkert vække megen Modvillie, om vi her ved Lov vilde forbyde al Jagt fra Solens Nedgang til dens Opgang. Jeg har tidligere udtalt, at Lejehusmænds og Smaaforpagteres Stilling i Øjeblikket med Hensyn til hele dette Forhold er en saadan, at de ganske naturligt er kommet til at se med stor Velvillie paa de saakaldte Krybskytter, thi det er i Virkeligheden de eneste, som sørger for at faa Vildtbestanden bragt noget ned og derved skærmer de Indtægtskilder, disse Landbrugere har i deres Jord, mod Ødelæggelse af Herremændens Vildt.

§ 14 er efter min Opfattelse en ren og skær Skattelovsbestemmelse; der siges: „Ingen maa her i Landet udøve Jagt uden at have erhvervet Jagttegn“. Det er saa sin Sag, om man vil gaa med til den Ordning, at enhver, der gaar med Bøsse og vil have Lov til at skyde Vildt, skal have et Tegn. Jeg forstaaer, at det paa sin Vis er en Foranstaltning, der nok kan virke noget dæmpende paa Krybskytteri, men naar det saa i sidste Stykke siges, at Ejeren eller Brugeren skal løse Jagttegn, for hvilket der betales en Afgift paa 10 Kr., altsaa en aarlig Afgift, er det i Realiteten en Imødekommen af det gamle Krav om Indførelse af en Jagtskat. Heroverfor stiller jeg mig tvivlende. Hvis jeg forstod det ærede Medlem fra Halvrømmen rigtigt, var heller ikke han særlig begejstret for denne Paragraf. Bestemmelsen om Udlændinge har jeg ikke noget imod. Jeg har ikke noget imod, at der kræves en Betaling af 100 Kr. for hvert Jagttegn, der udstedes til dem, og 5 Kr. i Afgift for hvert Døgn, de driver Jagt. Udover at fastsætte denne Takst for selve Jagtteget bestemmer Paragraffen, at Jagttegn udfærdiges paa stempelt Papir til Takst 1 Kr. og løses hos Sognefogeden eller Politimesteren. Dette bringer yderligere Finansministeren en Indtægtskilde. Men jeg vil dog nødig se dette Spørgsmaal i Belysning af, at Statens Finanser i Øjeblikket trænger til Forbedring, i hvert Fald vil jeg meget ønske, at vi ved en Forhandling kan komme bort fra den Beskatning, der her foreslaas indført.

§ 15 bestemmer, hvilke Skranker der skal sættes for Adgangen til at kunne